

pošty vyrovnal. Z dalšího dopisu ze dne 21. května 1931 plyne, že žalobkyně vytkla žalovanému, že jí nedoplatek přes upomenutí nevyrovnal a že mu oznámila oživení pohledávky s vyzváním, by zaplatil celou pohledávku po srážce zaplacené částky do 26. května 1931 pod následky jejího vymáhání žalobou. Po té teprve oznamuje žalovaný dopisem z 22. května 1931, že zasílá žalobkyni nedoplatek 7 Kč 70 h a vysvětluje zaplacení částky 434 Kč tím, že si to tak vypočítal podle svých záznamů, poněvadž prý žalobkyně pohledávku k vyrovnacímu řízení nepřihlásila. Na to dopisem ze dne 27. května 1931 odpovídá žalobkyně, že svou pohledávku k vyrovnacímu řízení přihlásila a žalovaného na rozdíl upozornila a že uplatnila oživení pohledávky, když žalovaný odepřel rozdíl doplatiti. Oznamuje dále, že doplatek 8 Kč 80 h připsala žalovanému k dobru, že však na oživení pohledávky trvá. Z obsahu této korespondence vyplývá, že žalovaný již první splátku, dospělou podle vyrovnání dnem 1. května 1931, nezaplatil včas v plné výši, že tak neučinil ani po upomínce ze dne 5. května 1931, nýbrž až 22. května 1931, když žalobkyně již mu oznámila, že uplatňuje oživení celé původní pohledávky. Z toho plyne, že žalovaný nemůže se vymlouvatí na omluvitelné nedopatření, neboť byl, i když nedoplatek 7 Kč 70 h jest poměrně nepatrný, na nedostatečnost splátky upozorněn již 6. května 1931 a, doplatil teprve 22. května 1931, tedy po 16 dnech, a to teprve, když již žalobkyně oprávněně použila práva jí příslušejícího z § 57 vyr. ř. (srovn. plen. rozh. čís. 7760 sb. n. s.). Námitka žalovaného, že se žalobkyně vzdala později nároku na oživení původní pohledávky jednak tím, že nepodala i h n e d žalobu o zaplacení celé pohledávky, jednak tím, že přijímala na dále splátky vyrovnáním stanovené, neobstojí, neboť věřitelka nepozbyla tím, že přijala další splátky, aniž by uplatnila ihned (rozh. 5509) žalobou nárok na celek, nároku na celou oživlou pohledávku, an následek ten nastal sám sebou, ipso jure (arg. doslov § 57 vyr. ř. a rozh. 7760 sb. n. s.). Neobstojí ani poukaz k tomu, že žalovaný výši pohledávky žalobkyně přesně neznal z důvodu, že jí nepřihlásila k vyrovnacímu řízení, neboť mu žalobkyně částku v čas oznámila. Posoudil tedy odvolací soud po této stránce případ správně po stránce právní (§ 503 čís. 4 c. ř. s.). Jelikož tudíž původní pohledávka oživla již následkem nedodržení první splátky vyrovnací, jest směnečný nárok odůvodněn a byl právem platební rozkaz směnečný ponechán v platnosti. Důsledkem toho nebylo potřebí zabývatí se otázkou, zda by bylo ohledně dalších vyrovnacích splátek, které dospěly za působnosti nového vyrovnacího řádu, potřebí k oživení celého pohledávky, aby se věřitelka zachovala podle § 67 nového vyr. řádu čís. 64/1931, neboť pohledávka oživla již před započítáním jeho působnosti.

Čís. 12304.

Nejde o změnu směnečného platebního příkazu, nýbrž jen o jeho přizpůsobení potvrzenému vyrovnání o jmění žalovaného, byl-li soudem ponechán v platnosti a žalovaný byl uznán povinným zaplatiti zažalovanou částku s příslušenstvím pod exekucí »v rámci vyrovnání«.

Byl-li sporný nárok před vynesením rozsudku prvé stolice uznán buď smírem nebo vyrovnáním, lze tuto skutečnost ve sporu namítati jako novaci, tedy hmotněprávní námitkou, nikoliv však procesuálně jako věc rozsouzenou.

(Rozh. ze dne 27. ledna 1933, Rv I 2379/32.)

Proti směnečnému platebnímu příkazu na 5000 Kč namítl žalovaný, že zažalovaná pohledávka byla předmětem vyrovnacího řízení Kv 312/31 o jmění žalovaného, v němž ji žalovaný uznal, a že vyrovnání na 50% bylo potvrzeno. Procesní soud prvé stolice ponechal směnečný platební příkaz v platnosti s tím, že žalovaný jest povinen zaplatiti žalobci zažalovanou směnečnou částku 5.000 Kč s úroky, protestními výlohami a s provisí pod exekucí v rámci vyrovnání Kv 312/31. Odvolací soud k odvolání žalovaného napadený rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Nesprávné právní posouzení věci (§ 503 čís. 4 c. ř. s.) spatřuje dovolatel v tom, že odvolací soud ponechal beze změny rozsudkový výrok prvního soudu, podle něhož byl směnečný platební příkaz ze dne 21. října 1931 ponechán v platnosti a dovolatel povinným uznán zaplatiti zažalovanou částku s příslušenstvím pod exekucí »v rámci vyrovnání Kv 312/31«, což prý se neshoduje s předpisem § 553 c. ř. s. Výtka tato není však opodstatněna. Prvý soud zjistil právoplatnost soudně dne 24. března 1932 potvrzeného vyrovnání dovolatele, podle něhož má zaplatiti věřitelům 50% do dvou let ve splátkách šestiměsíčních ode dne podání vyrovnacího návrhu, to jest od 18. listopadu 1931, a to u prvních tří po 11%, u poslední 17%, a nenechal nepovšimnutými právní účinky tohoto vyrovnání podle § 60 vyr. ř., neboť v důvodech praví, že žalovaného bylo uznati povinným k zaplacení směnečné částky s protestními výlohami a s provisí jen v rámci vyrovnání. Poukazem ve výroku rozsudečném na placení »v rámci vyrovnání Kv 312/31« dal soud jasně najevo, že dovolatel se odsuzuje k placení jen co do vyrovnací kvoty ve splátkách stanovených soudně potvrzeným vyrovnáním, a že je zproštěn od placení nad tuto kvotu, ovšem tyto právní účinky vyrovnání jsou vázány podmínkou, že vyrovnání bude splněno. Jen za předpokladu nesplnění vyrovnání (§ 67 vyr. ř.) by obstál názor prvního soudu, vyslovený v důvodech rozsudkových, »že je nesprávná námitka, že pohledávka žalobkyně zanikla, pokud převyšuje částku 5.533 Kč 75 h, správně pokud převyšuje vyrovnací kvotu«. Vzhledem k tomu nejde o změnu platebního příkazu, jak dovolatel se domnívá, nýbrž jen o přízpůsobení platebního příkazu potvrzenému vyrovnání, a není oprávněna výtka, že soud měl zrušiti platební příkaz a odsouditi žalovaného jen k zaplacení kvot podle přijatého vyrovnání.

Pokud dovolatel, prováděje dovolací důvod čís. 4 § 503 c. ř. s., vytýká, že odvolací soud nevyhověl námitce pře rozsouzené, poněvadž již za sporu v první stolici tvrdil, že ve vyrovnání uznal přihlášenou pohledávku žalobkyně ve výši 5.533 Kč 75 h dne 17. února 1932, že vyrovnání toto bylo soudně potvrzeno, a že tudíž má žalobkyně exekuční titul podle § 63 vyr. ř., přehlíží, že námitku věci rozsouzené podle druhého odstavce § 239 a třetího odstavce § 240 a § 261 c. ř. s. lze opíratí jen o právoplatný rozsudek nebo soudní rozhodnutí jemu na roveň postavené, na příklad o právoplatný rozkaz platební nebo směnečný platební příkaz, nikoli o soudní smír nebo vyrovnání soudně potvrzené, byť i tvořilo titul exekuční (viz rozhodnutí čís. 3499, 7783 sb. n. s.). Nelze pustiti se zřetele, že při vyrovnání jde vlastně o uzavření smlouvy mezi vyrovnacím dlužníkem a věřiteli pod záštitou soudu, jež však v příčině platnosti pohledávek nerozhoduje, nýbrž jen pečuje o provedení vyrovnání v mezích zákona. Byl-li předmět sporu před vynešením rozsudku v první stolici uznán buď smírem nebo vyrovnáním, lze tuto skutečnost ve sporu namítati jako novaci, tedy hmotněprávní námitkou, ne však procesuálně jako věc rozsouzenou, což má význam i ve způsobu vyřízení, v onom případě rozsudkem, v tomto usnesením, nehledíc ani k odlišným zvláštnostem, jimiž může býti rozsudek napaden a zvrácen podle §§ 529, 530 c. ř. s., soudní vyrovnání pak podle §§ 67 a 68 vyr. ř. Při řádném plnění potvrzeného vyrovnání je neodůvodněna obava možnosti vedení exekuce na dovolatele na základě exekučního titulu podle § 63 vyr. ř. a zároveň napadeného rozsudku, neboť tomu u titulu prvního brání předpis § 63 vyr. ř., u druhého právě doložka výroku rozsudečného »v rámci vyrovnání«; v příčině pak zajišťovací exekuce jest splniti vymáhajícímu věřiteli podmínky § 370 ex. ř. Ostatně těmto potížím mohl dovolatel snadno předejiti, kdyby byl vzal směnečné námitky zpět v době, když ve vyrovnání pohledávky žalobkyně uznal, tím by byl nijak svému právu nezadal.

Čís. 12305.

Není-li v návrhu na povolení exekuce proti obci uveden určitý předmět, na nějž vymáhající věřitel zamýšlí vésti exekuci, nýbrž je-li exekuce navržena jen všeobecně na movité věci obce bez jich bližšího označení, jest předem provéstí zabavení svršků a pak se dotázati státního správního úřadu, zda mohou býti stíženy exekucí věci již zabavené bez újmy veřejných zájmů, jež má obec na starosti. Exekuční soud má si toto prohlášení vyžádati ihned po výkonu exekuce z úřadu a nečekati, až je opatří vymáhající věřitel.

(Rozh. ze dne 27. ledna 1933, R II 503/32.)

K vydobytí peněžité pohledávky navrhl vymáhající věřitel proti obci povolení exekuce na movitosti. Soud první stolice exekuci povolil. Rekursní soud zrušil napadené usnesení a uložil prvnímu